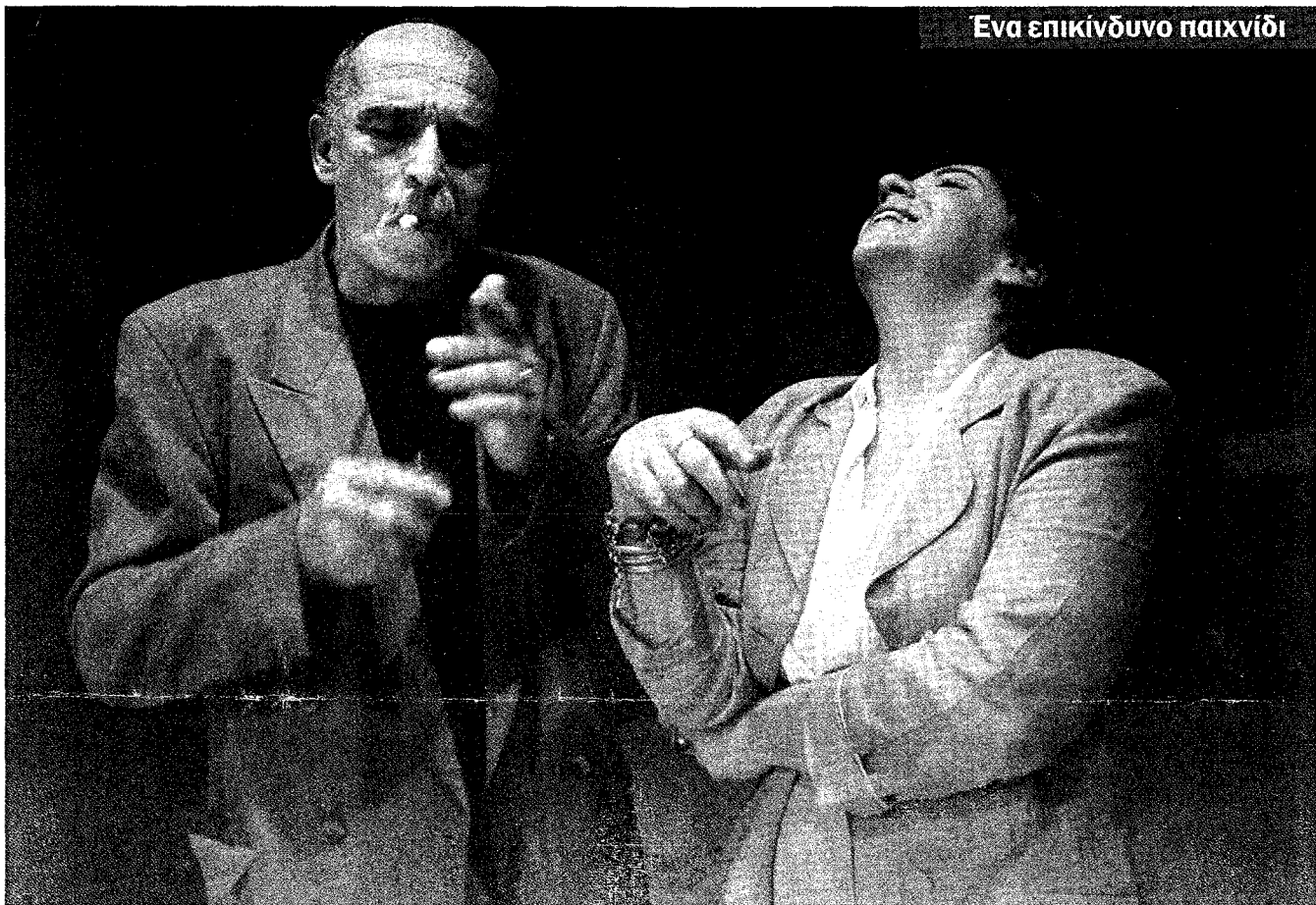

Ένα επικίνδυνο παιχνίδι

Αντώνης Αντωνίου Νάτσα Ασίκη στο Μεγάλο Παιχνίδι

Η Λεία Βιτάλη μας εντυπωσίασε με το «Γεύμα» που παίχτηκε για δύο συνεχείς χρονιές στη «Θεατρική Σκηνή» του Αντώνη Αντωνίου. Τώρα, στον ίδιο χώρο, φιλοξενείται το καινούργιο της έργο το οποίο περιστρέφεται πάλι γύρω από οριακές καταστάσεις της σύγχρονης ζωής. Μόνο που αυτή τη φορά το κείμενο της δρα σαν συμπληρωματικό του προηγούμενου και η συγγενής δομή του δεν αφήνει περιθώρια για έκκληξη στην ακραία ανατροπή του τέλους. Μια ανατροπή που δυστυχώς χάνει την αιχμηρότητά της, καταλήγοντας μελοδραματικά και αφύσικα. Επιπλέον δεν έχει ανέλιξη, είναι λιγότερο σφικτό και, ιδιαίτερα στο πρώτο μέρος, το επαναλαμβανόμενο εύρημα, που στηρίζεται στην τηλεοπτική επινόηση τύπου «Big Brother», δεν διατηρεί αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του θεατή.

Το «Μεγάλο παιχνίδι» εγκλωβίζει ασφυκτικά τους ήρωες τόσο στην αίθουσα όπου διαδραματίζεται όσο και στις παγίδες που στήνει η κυριαρχία του χρήματος και κατ' επέκταση η παραπλανητική αίσθηση εξουσίας. Η συγγραφέας έχει διδακτικές προθέσεις. Καμία αντίρρηση. Μόνο που τα «μαθήματα» μέσω προφανών συμβολισμών είναι λίγο περισσότερο διάφανα απ' όσο χρειάζεται για να δώσουν μια ύπουλη γροθιά στο στομάχι. Έχουμε, λοιπόν, την Τράπεζα που οργανώνει το κερδοφόρο παιχνίδι, την ανεγκέφαλη παρουσιάστρια του και τέσσερις παίκτες-τυχαία δείγματα της υδροκέφαλης πρωτεύουσας, των οποίων οι αντιδράσεις είναι λίγο ως πολύ αναμενόμενες, αφού οι προθέσεις τους είναι από την αρχή δηλωμένες. Ωστόσο οι «μηχανισμοί» του καπιταλιστικού κόσμου είναι όλοι εκεί και η έκθεσή τους μπορεί να προβληματίσει. Ο εξευτελισμός, το γενικότερο ξεπούλη-

μα αξιών, η πνευματική και ψυχική πτώχευση, ακόμα και τα συμπτώματα μιας παθολογίας που εκπορεύεται από την τρέχουσα κοινωνική συνθήκη.

Η παράσταση του Αντώνη Αντωνίου δεν έχει παραφωνίες. Απευθύνεται σ' ένα μέσο κοινό με συνειδητό στόχο να το απομακρύνει από την τηλεοπτική αποβλάκωση, προσεγγίζει τίμια το κείμενο, καλύπτει διακριτικά τις αδυναμίες του. Ο ίδιος είναι πειστικός στο ρόλο ενός εξοργισμένου ανθρώπου που διψά για χρήμα. Αντίστοιχα καλοδουλεμένες ερμηνείες έχουμε από την Γεωργία Ζώνη, την Νατάσα Ασίκη, τον Βασίλη Μπατσακούτσα και την Χριστίνα Σαμπανίκου που, ως χαρακτηριστικό δείγμα δευτεροκλασάτου αντικείμενου του πόθου, δίνει ανάγλυφα το στίγμα της εποχής. Λειτουργικά τα σκηνικά Ειρήνης Παγώνη.